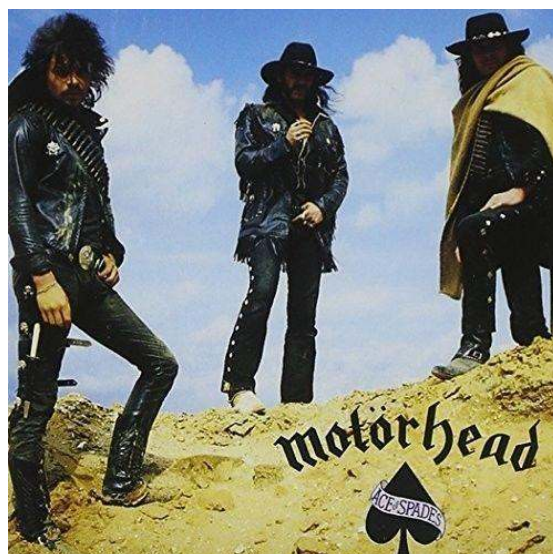

Autografer, backstage och soundcheck

Backstage i St. Louis under Ozzy Osbournes turné 1981. Min Canon AE-1 var felinställd. Jag bad Motörheads turnémanager att ta bilden.

BERÄTTAT AV WADE BROOKS ? MED TRACE RAYFIELD
 Bearbetat från avsnitt 23 av The Motörcast: Official Motörhead Podcast,
 med Howard H. Smith

HÖR BÅDA SIDORNA I THE MOTÖRCAST

För fler detaljer med våra egna röster, lyssna på både min och Helen Taylors intervju med Howard H. Smith i The Motörcast, Motörheads officiella podcast. Öppna The Motörcast på Spotify och sök efter avsnitten med Wade Brooks och ?Philthy?s Sister - Helen Taylor?.

Spotify: open.spotify.com/show/3nNDAVqkgJTBjCkuj2xHSX

SKIVORNA HITTADE OSS FÖRST

För Trace Rayfield och mig kom Motörhead långt innan Motörhead själva gjorde det. Vi var amerikanska fans som blickade mot Storbritannien när New Wave of British Heavy Metal ännu kändes som information som bars över havet: ett fotografi i Sounds, ett namn i importfacket i en skivbutik, ett omslag som såg så farligt ut att det krävde uppmärksamhet.

Den första som grep tag i oss var Overkill. Omslaget hoppade ut ur hyllan. På baksidan stirrade Lemmy, ?Fast? Eddie Clarke och Phil ?Philthy Animal? Taylor tillbaka. Det kändes mindre som att upptäcka ännu ett album och mer som att finna bevis för en annan värld. Sedan kom Bomber, och när Ace of Spades nådde oss var Motörhead inte längre bara ett band vi gillade. Det var vårt band, trots att de ännu inte hade spelat i närheten.

Den amerikanska publiken kunde se AC/DC, Judas Priest och UFO, men band som Motörhead, Iron Maiden och Saxon turnerade ännu inte regelbundet i USA. Trace och jag hade lärt oss den hårda vägen att vara konsertfans: studera musikpressen, söka igenom varje importfack, köpa singlar och tolvummare och vara beredda när turnén till slut kom.

Två spader ess ur Wade Brooks samling, signerade av Phil ?Philthy Animal? Taylor och ?Fast? Eddie Clarke.

Bland föremålen som finns kvar finns två riktiga spader ess, det ena signerat av Phil och det andra av Fast Eddie. De sammanfattar hela historien i något en fan kan hålla i ena handen:

symbolen som starkast förknippas med Motörhead, märkt av två medlemmar ur den klassiska sättningen.

FÖRSTA RADEN, MITT I CENTRUM

Chansen kom 1981 när Motörhead anslöt till Ozzy Osbournes första Blizzard of Ozz-turné. I St. Louis var platserna numrerade, så den som ville nära scenen måste köa före alla andra till förköpet. Trace tog nattpasset och fick exakt vad vi ville ha: första raden, mitt i centrum, i en arena med tusentals människor.

Biljetterna var bara början. Vi hade utvecklat en metod för att träffa turnerande band: hitta hotellet genom att leta efter bussen, komma med skivorna och visa musikerna att vi inte var där av en slump. Våra högar av importskivor var våra legitimationer. Band som besökte USA upptäckte ofta att de väntande fansen kände till utgåvor som aldrig funnits i amerikanska butiker utanför importfacken.

Vi körde genom centrala St. Louis och kontrollerade de troligaste hotellen tills vi hittade bussen vid ett hotell vid floden. I den eleganta lobbyn gick två unga heavy metal-besatta killar med famnen full av skivor inte att missa. Vi lade ut album, singlar och EP-skivor och väntade.

TRE GESTALTER FRÅN GATEWAY ARCH

Lemmy, Phil och Eddie kom gående mot hotellets entré efter ett turistbesök vid Gateway Arch. Den som har varit högst upp känner till den lilla spårvagnskapseln. Kan ni föreställa er alla tre där inne?

De hade inte bytt till anonym resklädsel. De såg precis ut som Motörhead när de gick genom en lobby full av vanliga resenärer.

De kom fram, satte sig och började granska skivorna. Lemmy sade: ?Ni har en trevlig stad.? Samlingen bröt genast isen. Bara en Motörhead-LP var normalt tillgänglig i USA, men vi hade importskivor, EP-skivor och tolvummare. Vi kände bandets historia och hade lagt pengar på att bevisa det. I stället för att snabbt signera och försvinna stannade de kvar. Sedan sade de åt oss att följa bussen till arenan.

INSMUGGLADE GENOM BAKDÖRREN

I arenan hade vi inga pass, så bandet tog helt enkelt in oss i gruppen. Vi trängde oss mellan Lemmy, Phil, Eddie och crewet och gick genom backstageingången som om vi hörde hemma där. Vem skulle stoppa Motörhead? Eddie tog ansvar för oss och sade att vi skulle stanna i logen tills pass kunde ordnas. Motörhead ville inte att oförklarade gäster skulle skapa problem med Ozzys organisation.

Logen var ingen lyxsvit utan ett slitet hockeyomklädningsrum där alla väntade på soundcheck, drack öl och pratade. Vi hade tagit med Colombian Gold, eftersom det hörde till en konsert 1981. Eddie slog sig först ner hos oss. Efter ett par jointar sade han att om han spelade dåligt den kvällen skulle han aldrig mer tala med oss, minns Trace. Vi skrattade - och märkte sedan att han verkade allvarlig.

Till slut gick bandet mot scenen och frågade om vi ville se soundcheck. Vi trodde att vi skulle stå i kulisserna. I stället vinkade de upp oss på scenen. Hela arenan var tom, och Motörhead spelade bara för arbetet som behövde göras - och för oss. Jag stod på scenen ungefär fem fot från Lemmy och headbangade under soundcheck. Mellan låtarna pekade Trace på våra platser: precis där, första raden, mitten. Eddie hittade oss där under konserten.

Motörhead på scen under Ozzy Osbourne-konserten i St. Louis 1981. Ozzy gav dem knappt något scenljus. Jag använde ett vidvinkelobjektiv.

?Jag stod fem fot från Lemmy och headbangade under soundcheck. Hur många fans har fått en sådan ära??

WADE BROOKS

RESAN TILL ENGLAND OCH HELEN TAYLOR

Det fanns en annan förbindelse bakom mötet i St. Louis. Jag var redan medlem i Motörheadbangers, fancluben som drevs i Leeds av Phil Taylors syster Helen. Jag hade publicerat ett brev i Sounds med mina favoritband och sökte brittiska ?pen bangers?. Svaren gav mig vänner, sovplatser och en väg genom den brittiska metalscenen. När jag berättade för Helen att jag skulle komma erbjöd hon mig att bo hos henne.

Helen och hennes rumskamrat hämtade mig i Blackpool och körde till hennes föräldrar. Den kvällen satt jag med Helen och hennes föräldrar och såg Motörhead-hemmavideor filmade av hennes far. Det var inga reklamklipp eller TV-framträdanden, utan familjens bilder av bandet under åren när hela historien fortfarande utvecklades.

Helens egen Motörhead-intervju förklarar bakgrunden. Hennes far, fotograf i Leeds, fick idén när han såg unga fans headbanga och kallade klubben Motörheadbangers. Helen och pojkvännen Paul startade den genom att dela ut flygblad på Hammersmith Odeon mot slutet av Bomber-turnén 1979. Verksamheten bedrevs från faderns lokaler på Upper Accommodation Road. Medlemsantalet ökade från omkring tusen vid första nyhetsbrevet till cirka tre tusen vid det andra och spreds sedan över Europa, Japan och Nordamerika.

Helen Taylor med pojkvännen Paul, som hjälpte henne att driva Motörheadbangers och reste med henne under fanclubåren.

MOTÖRHEADBANGERS NORDAMERIKANSKA KONTOR

Nästa morgon tog Helen mig till familjeföretaget där fanclubarbetet utfördes. Hennes far frågade om jag ville hjälpa till med Motörheadbangers i Nordamerika. Det fanns inget kontrakt, ingen lön och ingen storslagen titel. Kvalifikationen var engagemang, och mitt svar kom direkt: självklart.

Från den stunden gick amerikanska beställningar genom mig. Jag tog emot dollar, sorterade T-shirt- och fanclubbeställningar, gick till banken och skickade Helen en månatlig check i pund. Helen skötte medlemskorrespondensen och arbetet i Storbritannien. Jag betalade annonser i Creem, Hit Parader och Circus ur egen ficka. Jag fick aldrig ersättning och tjänade inte ett öre; jag förlorade pengar. Ett enda långdistanssamtal med Helen och Mr. Taylor kunde kosta 35 dollar, med ett eko som fick Atlanten att verka ännu bredare.

Det gjorde inte arbetet mindre värdefullt. Vi blev en del av organisationen innan ?fanengagemang? blev ett branschuttryck. Helens kontor förvarade namn och adresser för hand på registerkort. Nyhetsbrev betydde adresserade kuvert, frimärken och postsäckar. Hon och Paul reste för att intervjua Lemmy, Phil och Eddie till varje fanzine och tryckte samtalen med svordomar, drogreferenser och råa kanter intakta.

Lemmy läste breven vi tog med och skrev ibland personliga svar. Den direkta kontakten var varför Motörheadbangers betydde något. Den lade inget polerat företagslager mellan band och publik. Fansen kunde känna att de deltog i Motörheads liv - och ibland gjorde de verkligen det.

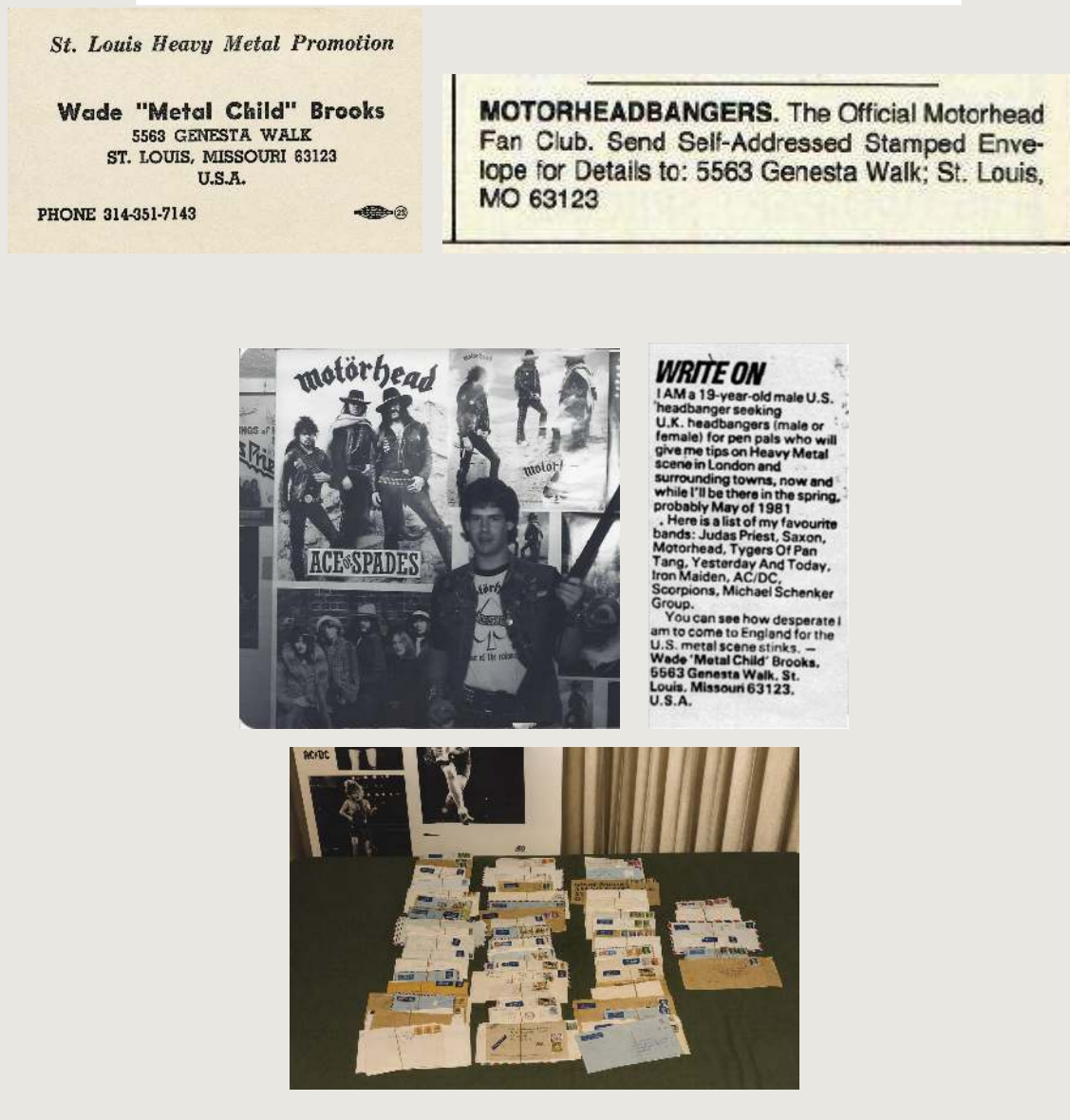
VÅR EGEN SORTS TILLTRÄDE

Moderna meet-and-greets är schemalagda, prissatta och tidtagna. Våra byggdes av tålamod, mod och förberedelser. Musikerna såg två amerikanska fans med skivor som rest längre än de själva och förstod betydelsen. Motörhead var huvudakt i Storbritannien men förband på den första USA-turnén. Vid hotellet fanns ingen väntande folkmassa eller avspärning. Under några timmar hade vi nästan bandet för oss själva.

Den generositeten gällde inte bara en eftermiddag. Helen mindes Lemmy som någon som såg efter henne på vägen, kontrollerade att hon var trygg och lånade ut sin hotellnyckel när en iskall skåpbilsresa gjorde henne desperat efter en dusch. Trace och jag mötte

samma instinkt i en annan miljö. Vi kom som fans, men Motörhead behandlade oss som gäster.

FANCLUB - Från min fars radhus, 1981

Wade med Helen, korrespondens mellan St. Louis och Leeds, bilder från Englandresan och originalannonser ur tidningar.

DETROIT: HISTORIEN FÖRÄNDRAS ÖVER EN NATT

Ett år senare planerade Trace och jag en resa till Cincinnati, Detroit och Chicago under Iron Fist-turnén. Då lämnade Eddie Motörhead. Vi trodde att vi hade fått en vän för livet i St. Louis och var förkrossade över att han inte skulle vara där. Ett ögonblick verkade hela resan

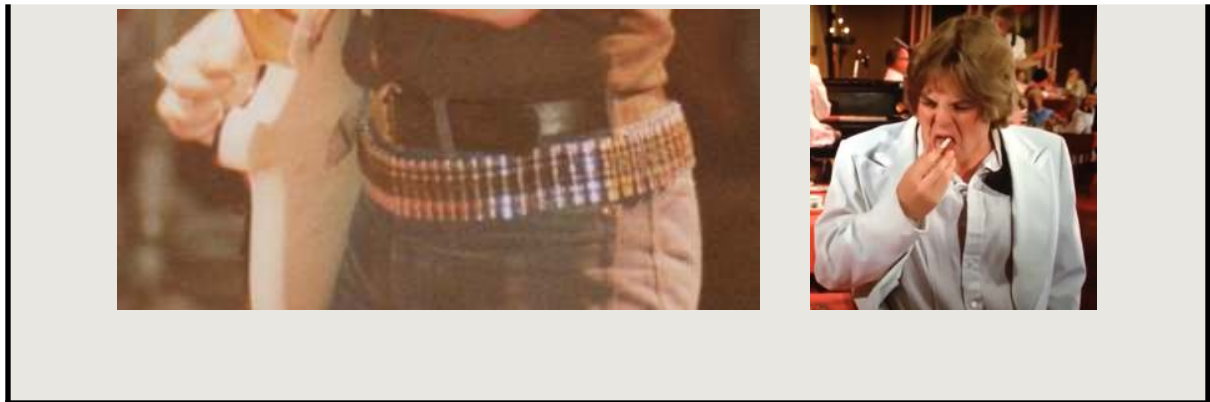
osäker. När turnén fortsatte med Brian Robertson bestämde vi oss också för att fortsätta.

Av en slump blev konserten på Harpo's i Detroit Robertsons första med Motörhead. Vi var med vid soundcheck och repetition medan han noggrant iakttog Lemmy och lärde sig låtarna och scenen. Stämningen backstage var allvarligare än i St. Louis. Alla visste hur viktig kvällen var. Lemmy fann ändå tid att prata med oss och spela videospel i lobbyn.

Vi diskuterade det föreslagna samarbetet med Wendy O. Williams utan att veta hur mycket inspelningen hade påverkat Eddies avhopp. Jag frågade Lemmy direkt om han och Wendy hade legat med varandra. Svaret var rent Lemmy: han hade vaknat insvept i cellofan. Skandalöst, roligt och levererat utan tvekan - ett svar som lever kvar när ordnade detaljer bleknar.

Jag gav Lemmy mitt förkromade patronbälte; någon hade stulit hans och han bar ett av mässing. (Jag vet inte vems foto det är; jag beskar ett från nätet. Stäm mig, jag är pank.)

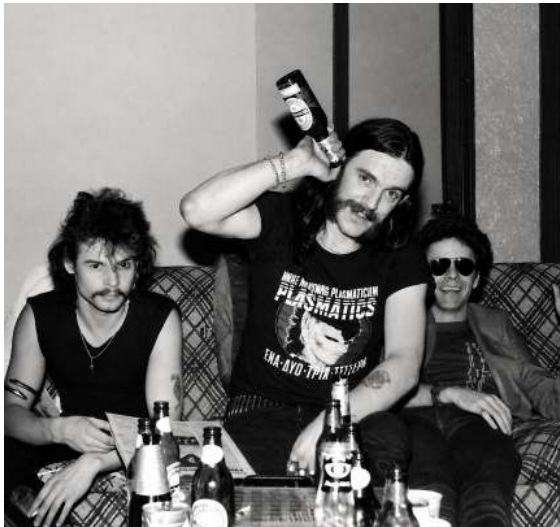
CHICAGO, PATRONBÄLTET OCH BECK'S-FLASKORNA

Nästa kväll kom vi till Chicago. Någon hade enligt uppgift stulit Lemmys förkromade patronbälte och lämnat honom med det välkända mässingsbältet; jag erbjöd mitt som ersättning. Backstage låg Beck's i grå isbaljor och inga fulla flaskor fanns kvar. Min dåvarande flickvän Polly, senare min första fru, såg Lemmy lyfta halvfulla flaskor, skaka dem och dricka. Hon varnade för andras cigarettfimpar. Lemmy sade att han redan hade tittat innan han drack. (Minns ni Caddyshack?)

Det var inga stora historiska händelser. Just därför betyder de något. De visar den mänskliga skalan i bandets värld: ett lånat bälte, en halvdrucken öl, ett videospel i en lobby, ett skämt under soundcheck. Legendan byggdes redan, men på nära håll bestod den av små, roliga och ibland smutsiga ögonblick.

DEN VIDRIGA SOFFAN

Backstagerummet i Chicago kretsade kring en verkligt vidrig rutig soffa. Brian Robertson, ny i Motörhead efter Eddies avhopp, satt där med Lemmy och resten av oss medan Beck's-flaskorna samlades. Bilderna fångar en sättning i förändring utan högtidlighet: tidningar, cigaretter, öl, skratt och möbler som inget betalt VIP-paket skulle våga återskapa.

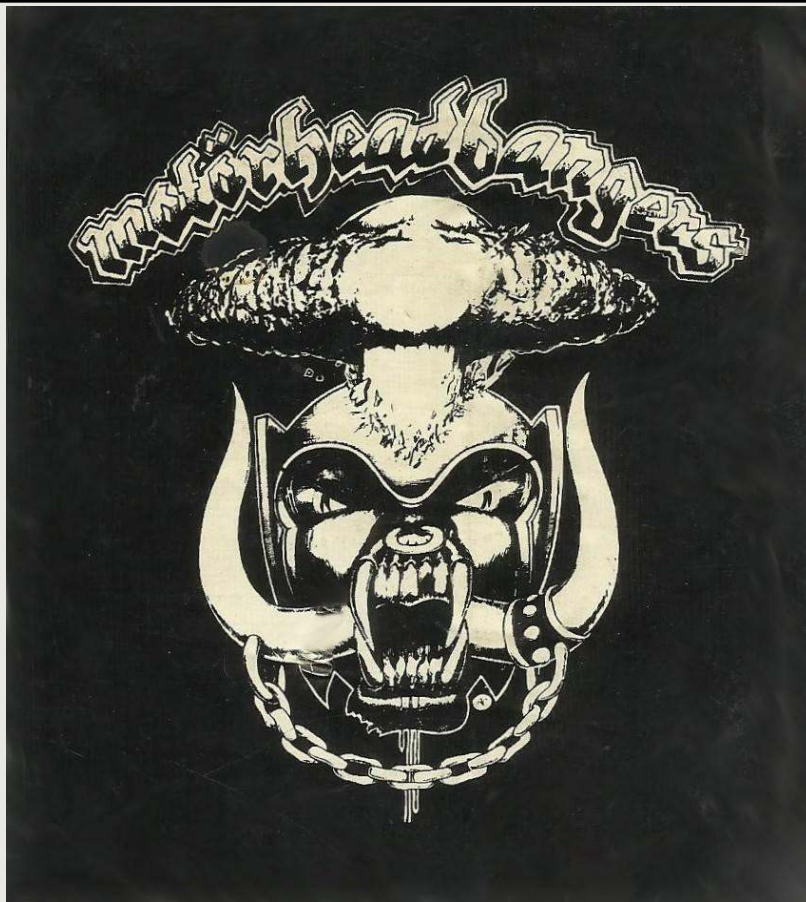

Mer från logen i Chicago: Brian Robertson, Lemmy och gruppen under övergången från Iron Fist-eran. Mina foton är de första med den nya sättningen; jag fotograferade i svartvitt för Sounds.

Vid det laget hade de tre männen från Gateway Arch blivit permanenta gestalter i rockhistorien. Phil dog bara veckor före Lemmy. Eddie följde 2018. Ändå är mina tydligaste minnen varken avlägsna eller ceremoniella. Jag minns skivorna på hotellbordet, hur vi trängde oss genom backstageingången, Colombian Gold, ölen, Eddies varning och en tom arena som skakade medan jag stod fem fot från Lemmy.

Helens minnen fullbordar bilden. Hon kände Motörhead som familj, arbete och levd erfarenhet. Motörheadbangers var hennes heltidsliv från slutet av 1979 till 1982, och hon såg fancluben bli ett internationellt nätverk sammanhållet av brev, frimärken, vägmil och förtroende. Mitt lilla nordamerikanska kontor tillhörde nätverket. Trace och jag såg inte historien utifrån. Under en tid fick vi, genom mod och tur, komma in i den.

?Vi kom som fans, men Motörhead behandlade oss som hedersgäster.?

DET SOM FINNS KVAR

De signerade importskivorna finns kvar. Fotografierna finns kvar. Fanzines, kort, annonser och brev finns kvar där fans skyddar dem. Även berättelser som en gång verkade för små bär nu historia: Helens far filmar tidiga konserter med en enorm axelkamera; fanclubpost i säckar; Eddie skrattar tills han inser hur hög han är; Lemmy läser brev i Colville Houses; Trace överlämnar trettio år gamla fotografier till Mikkey Dee.

Ett bands historia består aldrig bara av officiella utgåvor och stora turnéer. Den omfattar också vägarna fansen reste mot musiken och generositeten som ibland mötte dem halvvägs. Vi köpte inte tillträde. Vi hittade bussen, tog med skivorna och kom förberedda. Motörhead gjorde resten.

FOTOGALLERI: ST. LOUIS 1981

Färgbilderna från Ozzy Osbourne-konserten bevarar kvällen då två målmedvetna amerikanska fans blev Motörheads backstagegäster.

Fler backstagescener från Ozzy Osbourne-konserten i St. Louis 1981.

EN HÄLSNING TILL LÄSARNA

Det här är ett fanzine. Jag tar inte betalt för det. Det finns på www.metalchild.com för att läsa online eller ladda ner. Om du har PDF-filen får du gärna mejla den till gamla heavy metal-vänner och väcka era minnen till liv. Några foton i numret publicerades ursprungligen i Sounds. Minnena, fakta, bilderna och rättelserna är mina; jag lämnade berättelsen i delar och ChatGPT hjälpte till att ordna dem till en läsvärd berättelse. I april fick jag en allvarlig varning genom en hjärtinfarkt. En artär var blockerad till 99 procent och behövde tre stentar, fyra totalt. Jag är pensionerad och vår dotter och våra barnbarn bor hos oss. Pensionen har gett mig tid och minnena strömmar tillbaka. Det är enkelt att ladda upp bilder till ChatGPT och berätta historierna kring dem. Redigeringen tar många timmar, men är fantastiskt rolig. Vänliga hälsningar, Wade ?Metal Child? Brooks. Mina barnbarn kallar mig Opa och min fru Oma (jag gifte mig med en tyska).

KONTAKT

Wade ?Metal Child? Brooks

E-post: wadealanbrooks@gmail.com

Webb: www.metalchild.com

St. Charles, Missouri, USA - ring eller skicka sms: 314-690-8320

Om du vill skicka något med post, kontakta mig för min aktuella adress.

Metal Child Old School Heavy Metal Fan

@MetalChildOfficial

Past: Motorheadbangers North America with Helen Taylor, Iron Maiden Fan Club - replied to ...more

Facebook

Customize channel

Manage videos

YouTube <https://www.youtube.com/@MetalChildOfficial>

Metal Child Old School Heavy Metal Fan

5.8K followers • 30 following

Past: Motorheadbangers North America with Helen Taylor, Iron Maiden Fan Club - replied to fan letters for Rod Smallwood, Promotion for Trouble & Exciter.

Media/news company

Professional dashboard

Edit

Advertise

Facebook <https://www.facebook.com/MetalChildMidwestHeavyMetalPromotions>

Alla Motörhead-foton är mina: min kamera, min film och min framkallning. Ni får gärna använda dem utan att be om lov. Men sätt inte ert namn, ett datum och en copyrightmärkning på dem, som vissa gjort utan ursäkt.

FANPRODUKTER KOMMER SNART

T-shirts, kepsar, knappar, klistermärken och tygmärken till låga priser

Kommande nummer: Bon Scott/AC/DC, NWOBHM, Iron Maiden, Saxon, Trouble, Exciter, Jaguar, Mike Varney (Shrapnel Records), Raven, Bernard Doe (Metal Forces) med flera.

If you like to gamble, I tell you I'm your man
You win some, lose some, it's all the same to me
The pleasure is to play, it makes no difference what you say
I don't share your greed, the only card I need is

The Ace of Spades
The Ace of Spades

Going for the high one, dancing with the devil
Going with the flow, it's all a game to me
Seven or eleven, snake eyes watching you
Double up or quit, double stake or split

The Ace of Spades
The Ace of Spades

You know I'm born to lose, and gambling's for fools
But that's the way I like it, baby, I don't wanna live forever
And don't forget the joker

Pushing up the ante, I know you got to see me
Read 'em and weep, the dead man's hand again
I see it in your eyes, take one look and die
The only thing you see, you know it's gonna be

The Ace of Spades
The Ace of Spades, ah